

סיוע אוויר קרוב

מנקודת מבטו של טייס בויאט-נאם

מיו"ר ר. פ. ווקר

"בוא נזוז, סקי. לפנינו הרבה אור יום, ונוכל לנצלו. בשטח יהיה פקח-אוויר מוטס, אך חבל שלא קיבלנו לרשותנו מוטסי-קרב. הייתי מרגיש הרבה יותר טוב."

לא מעטות הן אי-ההבנות באשר למבצעי סיוע-אוויר קרוב. החמורה שבהן היא אי-ההבנה לגבי מידת הסיוע הנדרש ודחי-פוח. מאז הצבת הכוחות בדרום-מזרח אסיה ב-1965, רק כעשרה אחוזים מכל פעולות הסיוע האווירי נעשו לעזרת כוחות שהיו נתונים במצוקה, במגע-קרב. ואמנם כשאתה נזכר במספר האינסופי של פטרולים שביצעת אתה תופס, שאכן כך הוא. גם אתה באת במגע עם האויב רק בעשרה מכל מאה פטרולים שערכת, אף כי בזמנו נראה לך ש"חטפת" כל אימת שיצאת אל מחוץ למוצב. על-כל-פנים, חיית בהרגשה שהנך נתון בסכנה תמידית. מפקדיך, כמפקדי הכירו בסיכון המתמיד של מגע עם האויב ובסבירותו. אך לך נראה כי סיכון זה מחייב חיפוי של "מטריה אווירית" שתסוכך מעליך כל העת.

"שים לב לנקודה המחורבנת הזו, שם קרימזה, סקי. לא תמיד הם פוגעים בנו כאן, אך כשהם עושים זאת — אנו משלמים ביוקר."

"המפקד, אולי נדרוש לשם הפגזה קלה, בשביל המזל? ואולי יש כסביבה מוטסים אחרים שיתפנו לכך?"

הבה נבחן את האפשרות לספק לך, "מטריה אווירית" רצופה. כדי להיות זהיר — נניח שבכל יממה נערכות רק 50 פעולות מבצעיות בהיקף של פלוגה ומעלה. אם נקצה מבנה של זוג מוטסים בלבד כ"מטריה" לכל יציאה כזו של פלוגה על הקרקע ונניח שהם מסוגלים לשהות באוויר 90 דקות, יידרשו 32 גיחות לכל פעולה, שפירושו 1,600 גיחות ליממה. לפי הנחתנו של

מאמרים רבים נכתבו על סיוע-אוויר קרוב לכוחות הקרקע. רובם משעממים מרוב תיאוריה, מפותמים בפרטים מרשימים, מבל-בלים בתרשימים ובתיאוריה — וכל זאת משום שנכתבו על-ידי המבקשים לראות את משאלות לבם מתגשמות. מאמר זה מבוסס על ניסיון שנרכש בויאט-נאם, והוא מיועד לך, הלוחם על הקרקע, ממני — המרחף באוויר.

"המפקד, השלמנו תדריך אחרון, הפטרול מוכן לתזוזה; מפקדת הגדוד כבר נתנה אור ירוק."

"בסדר טרמקנסקי. נזוז תוך שלוש דקות. הלו, 'עטלף', כאן, 'עטלף שתיים'; בדיוק קשר אחרונה. אנו יוצאים בדיוק בזמן."

"חמש-חמש, שתיים, אם תזדקק לעזרה — צעק!"

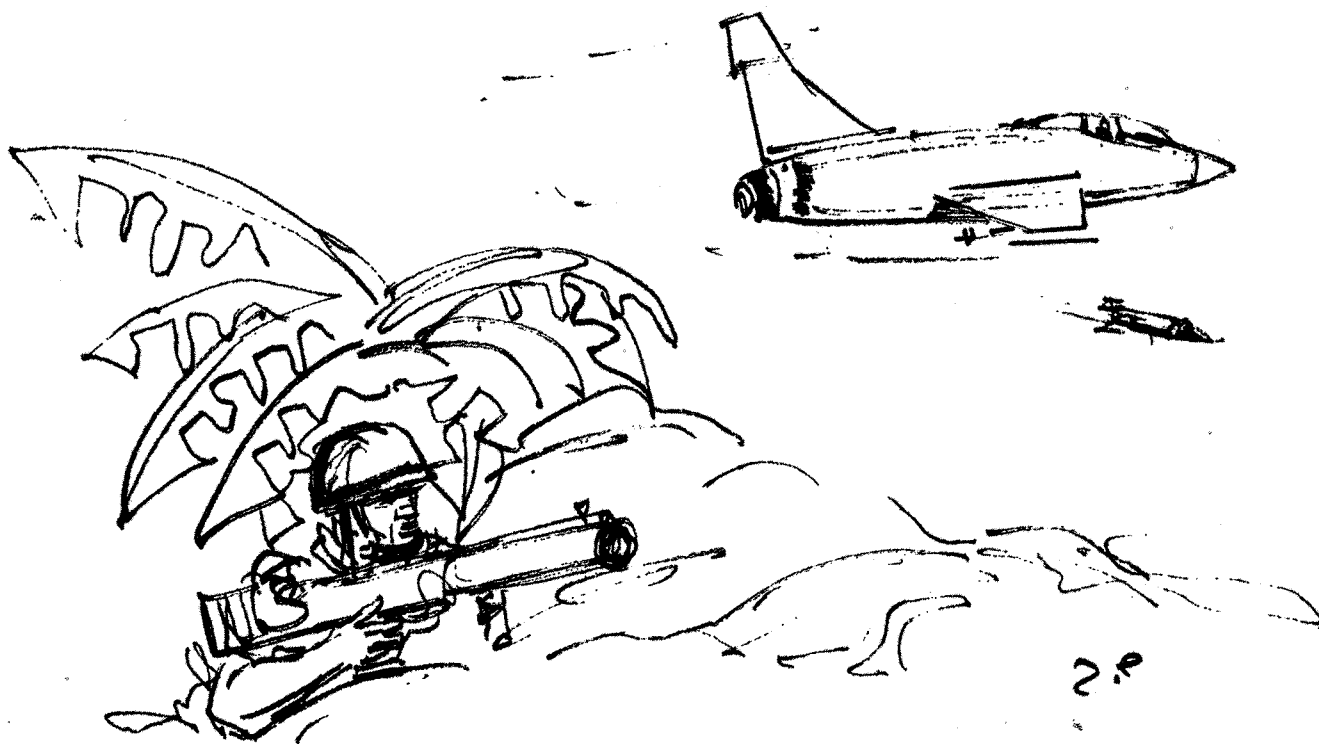
מאלפת, אולי, הצהרתו של טר"ש צעיר: "כשבאמת נעשה קשה ונראה ש'צ'רלי' * קרוב — אתה מכניס תקיפה מהאוויר, והכל מתבהר. כשיש לך, ציפורים' כאלה למעלה — אתה חש טוב יותר."

כתב טלוויזיה מפורסם (ותיק-מלחמה, ששירת חמש שנים בחי"ר) תיאר כך את תגובותיו למראה סיוע קרוב בויאט-נאם, בעת קרבות בין יחידות הדיביזיה המוטסת ה-101 לבין יחידות של צבא צפון ויאט-נאם:

"משעות אחר-הצהריים המאוחרות ובמשך הלילה התמידו כוחות האוויר לתקוף את השטח. הם הטיחו אש יותר משראתי אי-פעם; חורשים היו את המדרונות ואת העמקים.

"כוחות הקרקע מעריכים את הטייסים הבקאים במלאכתם; הם בוטחים בהם שיגיעו בעוד מועד כדי לסייע; הם ששים לראותם נכנסים לתקיפה; כשהייתי שם, גם אני אהבתי זאת."

* כינוי החיילים האמריקאים לאנשי הויאט-קונג.

„הבט במדורן הזה! אין פלא שצ'רלי אינו בסביבה הבוקר. החברה שטפו את השטח בכמה פצצות הגונות אתמול אחרי-הצהריים. טוב שעשו זאת עוד לפני שנכנסנו לכאן!”

חלק מן הגיחות מתוכנן ומוקצה לאזורי פעילות מסוימים, כשזמן ההגעה של המטוסים לאותם אזורים — מדורג. ניתן לכנות סוג זה בשם „עתודה טקטית מעופפת”; אפשר לנצל אותה למשימות שונות; לתגבר תקיפות מתוכננות, לסייע בעוד-מועד לקרב קרקעי, או לנצל הצלחת שהושגה על הקרקע על-ידי קיום לחץ מתמשך על אויב מוכה.

„קטלף שתיים, כאן, סודר אחת שמונה. נמצא מעליך OV-10. אני מפעיל זוג, מהבטים, לשלושים דקות בערך; אנו מבינים מנחת חדש, כשמטנה קילומטרים צפונה ממך, אם תודקק לי — אני בהאזנה.”

סוג שלישי של סיוע קרוב כולל את כוחות הכוננות שעל הקרקע. אלה הם מטוסים המוצבים בקרבת מסלול ההמראה ולהם קדימה ראשונה להמראה. החימוש שלהם מגוון, אך נבחר במיוחד לתקיפת מטרות קרקע בדיוק רב וביעילות. למשימות כוננות אלה מוקצים רק טייסים שהספיקו לצבור ניסיון עתיר במשימות מבצעיות והוכיחו את יכולתם, אף כי בתנאים קלים יותר. יכול אתה להיות סמוך ובטוח כי לעולם לא יופע לך „סירון ירוק” אם הסיוע שלך בא מעמדת הכוננות.

אלה הם, אם-כן, שלושת הסוגים של סיוע קרוב הניתן על-ידי חיל-האוויר האמריקני: — הקצאות למבצעים מוגדרים, הקצאות לסיוע התקפי וכוננות על הקרקע. החלוקה בין אלה — מספרית או יחסית — היא גמישה, ונקבעת על-פי הערכתך את פעילות האויב הצפויה ואת פעילות כוחותיך על הקרקע.

סיכוי של 10 אחוזים למגע עם האויב — יהיה גיצול רק ל-160 מכלל 1,600 הגיחות.

„ניסינו לקבל חיפוי אוויר, אך כל שהצלחנו לקבל היה פקח-אוויר. הבום אמר שנקבל סיוע אווירי טקטי במהירות רבה, אם יידרש לנו.”

מה בדבר אפשרות אחרת? כיוון שאיננו יכולים לנבא לאיזו יחידה יידרש סיוע, ואף לא מתי, הבה נוותר על ה„מטריה” בכלל, ואת כל הדרישות הדחופות יספק כוח כוננות שיחנה על המסלולים בשדה-התעופה.

כל מי שנקלע לתוך מארב, או לקרב-מגע של ממש, יעמוד מיד על האיזולת שבהצעה, שכוחות יזונקו אליך מבסיס המרוחק 100 עד 150 ק"מ. 15—20 הדקות הראשונות של ההיתקלות הן הזמן היקר והחמור ביותר בחייך — שכן הם-הם המחיר שאתה עלול לשלמו באותן דקות.

מובן, איפוא, הצורך בפשרה. ואותה אתה אמנם מקבל: מפקד הזירה ועוזריו מתכננים וקובעים מהו מספר המטוסים שניתן להקצות בשבוע מסוים וביום מסוים לסיוע קרוב לכוחות הקרקע. מבצעי תקיפה מתוכננים וזכים בקדימות, וכוח אווירי מסוים משולב אף בתכנית האש והתנועה שלהם. בין המשימות גם „עקירת עצים”* להכנת מנחתים למסוקים, ריכוך של עמדות אויב שאוכנו או מקומות החשודים כעמדות, ותקיפות כדי לבודד את האויב ולמנוע ממנו אפשרות נסיגה.

* שימוש בפצצות אוויריות גדולות במיוחד ליצירת קרחות בג'ונגל. ידוע גם על „ריסוס” אווירי יער החשודים כמחבוא לאנשי ויאט קונג — להפלת העלים מן העצים וגילוי הנעשה תחתם. — המער.

"להשתטח חבר'ה! סקי, הצב מטוילרימונים באגף הימני. נראה שנקבל עכשיו מכה הנונה. קשר!"

ודאי אין כל צורך להזכיר כי אין באזורי הקרב ציוד חשוב יותר מכלי-הנשק, אך מכשירי-הקשר חשובים לא פחות. בלעדיהם לא יהיו לך ארטילריה, פקח-אוויר, ואף לא סיוע קרוב.

"סודר אחת שמונה/ כאן, עטלף/ שתיים/."

"רות/ שתיים/ עכור."

"נכנסנו לקו צרעות/ התוכל לעזור? אנו תקועים בפניה הדרום-מערבית של יונה בועז/ 868327 לאורך הגדה המערבית של נחל קטן. אש אוטומטית מרתקת אותנו משורת העצים שבמזרח, ואני חושב שיש להם גם מספר מרגמות קלות על המתלול שבמחזורי העצים."

"רות/ שתיים/ נותרו לנו רק ה-20 מ"מ והמיניג' שלי. שום מבנה נוסף אינו צפוי בשעה הקרובה. אשלח אליך את הזוג שלי מיד. מציע שתבקש הזנקה מעטלף/ גם אני אמפל בכך."

הקשר שלך לגדוד מאפשר לך פעולה ראשונית להשגת עזרה כשהעניינים יגיעו. אם הדעת להם על צרכיך, תופסים הם את הכדור וממשיכים לגלגל אותו הלאה.

"שתיים/ כאן, עטלף/ יודעים על מצבך. אנו מתקשרים מיד למרכז הסיוע האווירי הישיר (מס"א)."

"צינור/ כאן, עטלף/ יש לי דרישה דחופה; מוכן לקבל?"

רשת הקשר לסיוע-אוויר מופעלת בצבא ארה"ב על-ידי אנשי חיל-האוויר. אך רוצה אני להדגיש שהדרישות וההחלטות שהם מעבירים הן של מפקדי כוחות קרקע. נכון שהדרישה המיידית עוברת במישורין למרכז הסיוע האווירי הישיר (מס"א), אך כל המפקדות הממונות מאוינות לרשת והן עלולות להתערב ולדחות דרישה כזאת. שתיקה — כתודאה; אך, "לאו" קטן אחד — מבטל את הכל. כן, ידידי.

גם אותן שניות, שבהן עשויות המפקדות הממונות לומר את ה"לאו" שלהן, אינן מתבזבזות במרכז הסיוע: מתקשרים אל מרכז הבקרה האווירית הטקטית (מבא"ט) בסייגון; שם מאכנים מיד את מקומם של הכוחות העומדים במגע עם האויב ומזניקים זוג מטוסים מתאים, בקו ישיר למרכז המבצעים של הכנף.

"מחסה/ כאן, צינור/ הזנקה לכוחות במגע. אקדוחן שלוש וארבע/ יונה, בועז/ 868327, מבצע, שן-הנמר/."

"פיקוח, אקדוחן/ כאן, צינור/ הזנקה, אקדוחן שלוש וארבע/ הוראות בדרך."

"בוננות, כאן פיקוח, אקדוחן/ הזנקה לשלוש ולארבע/."

"רות/ פיקוח, שלוש וארבע/ יוצאים לדרך."

נוהלי הקשר בבסיס מטוסי-התקיפה נקבעו כך שאם הדרישה לסיוע נדחתה על-ידי מפקדות הקרקע אפשר לבטל את ההזנקה

בטרם התמראה; אך אם באותן שניות קצרות לא הגיעה הוראת עיכוב למרכז הסיוע הישיר — ה"ציפורים" נמצאות כבר בדרכן. לאמיתו של דבר, ביטול ההזנקה אחר המראה הוא נדיר — עניין המלמד על הדיוקנות של כל הנוגעים בדבר לכל אורך הקו.

כשמקבלים הצוותים את פקודת ההזנקה — מחייבת גאוותם המקצועית לזכות במירוץ הזמן. שותפים להם בכך גם צוותי-הקרקע. את המרחק מצריף-הכוננות למטוסים גומאים הם באפס זמן, אף שעמוסים הם חזית-מילוט וחליפת-תאוצה. כל כיש בלבוש זה טעון ציוד-מילוט במשקל כללי המגיע עד כדי 25 ק"ג — והוא כולל רדיו, מכשירים והתקנים שונים, נשק אישי ותחמושת; שלוש דקות אחר מתן הוראת ההזנקה מצויים הטייסים במטוסים. המנוע פועל. מוכנים.

בשעת ההרצה על פני המסלול מתקשרים הם עם המבצעים בכנף לקבלת הוראות.

"פיקוח, אקדוחן שלוש וארבע/ מוכנים לקבל, עכור."

"רות/ שלוש/ מספר המשימה — 658; מפגש בשלוש-שתיים-אפס-אפס מעלות, שלוש-שניים-עשר ק"מ, בערוץ שניים-אחד. התקשר עם סודר אחת שמונה/ בתדר המוסכם. המטרה — כוחות בקרב מגע. חוזר."

טלפונים מכשירי-קשר מזמזמים בינתיים ברשת הטקטית כדי לוודא שכל השותפים מוכנים לקבל את המשימה בנקודות המעבר. המבצעים של הכנף מודיע למגדל הפיקוח, כדי להבטיח שההזנחה האווירית בסביבת הבסיס תקבל הוראות שתאפשרנה קדימות להזנקה. מס"א מבטיח שיהיה פקח-אוויר באיזור — או לפחות שיהיה בדרכו לשם, כדי להקים קשר רדיו עם הכוחות שעל הקרקע.

"מגדל/ כאן פיקוח, אקדוחן/ שלוש וארבע/ מוזנקים."

"סודר אחת שמונה/ כאן פיקוח, סודר/ צינור/ מודיע שהחבר'ה שלך בדרך. מפגש בשלוש-שניים-אפס-אפס על שלוש-שניים-עשר, משניים-אחד."

"רות/ פיקוח, אני מכנים עכשיו את המחבטים עם 20 מ"מ. אם ייגמר להם — יש לי קצת. העתוי נראה במדר."

בשדה, בינתיים, מסיעים כבר הטייסים את המטוסים על המסלול, כשהם מקבלים הוראות מפורטות — מה, היכן ומי. מערכת הבקרה הטקטית כבר תירגמה להם את נקודות הציון הקרקעיות לנתוני ניווט לשם מפגש עם פקח-האוויר.

"מגדל/ — אקדוחן שלוש וארבע/ יוצאים. זוג. יציאה צפונית."

"רות/ אקדוחן/ מר גובה שלוש אפס אפס ארבע. הודע כשתהיה מוכן."

בקצה המסלול בודקים הגשקים בזריזות את המטוסים ואת חימושם. הם מפוזרים סביב המטוסים ותחתם ומסתלקים, כשהם מסמנים בבוהן למעלה, לסימן שהכל תקין. הטייסים שקדו בזמן זה על מפותיהם ועל בדיקות סופיות לקראת ההמראה. הם סימנו כיוון ראשוני של הטיסה למפגש.

„מגדל, אקדוחן שלוש וארבע מוכנים להמראה.“

„אקדוחן — רוח קלה מאוד; רשאי להמריא.“

המבנה רועם על פני המסלול. הזמן שחלף מאז קבלת הודעת ההזנקה בצריף הוא 10—12 דקות. הטייסים מרוצים, יחסית, שכן הזמן המקסימלי המותר הוא 15 דקות.

כל התיאומים המדוקדקים מתחילים לשאת פריים. בעזרת מכ"מ וקשר מוטס המבנה בנתיב ישיר מתחנת בקרה אחת אל רעותה. הטייסים בודקים זה אצל זה אם לא השתחררה ממקומה פצצה או רקיטה, ואם אין היא תלויה רפויה ומיטלטלת ברוח, שכן „סיוע קרוב“ — אין פירושו הטלת פצצה על כוחותינו-אנו. בוהן מורמת מעלה מספיקה לטסים בשמים.

בין כה וכה והקרב על הקרקע מגיע לשיאו, כשאף אחד מן הצדדים אינו מצליח להכריע בו. מפקד הכוח ופקח-האוויר דנו, בקיצור, בדרך היעילה לניצול הסיוע הכבד, המתקרב. חימושו של ה"OV-10" עוזר מאוד בשלבים הראשונים של הקרב; האויב חבוי ומחופר היטב; שדות-האש הטובים שלו מונעים כל תנועה של כוחותינו — מצב גרוע למדי.

„סודר אחת שמונה, כאן, שתיים, התותחים של היעף האחרון שיתקו את האש האוטומטית מקבוצת העצים בעיקול הנחל. אך דרוש לנו משהו כבד יותר כדי להשתיק את האויב.“

„אני מכין, שתיים, שניים נוספים באים עם פצצות מואטות ועם נפאלם. בהצלחה!“

„סודר אחת שמונה, ממוחבט, חייבים להסתלק. הדלק נגמר!“

„בסדר, ממוחבט, ורב תודות. אודיעך התוצאות מאוחר יותר. רשאי לשבור, שתיים — אני נותן לך כמה יעפים כדי לא לתת להם להתרומם עד שהכבדים יגיעו, בעוד כמה דקות.“

„כל-הכבוד, סודר!“

המבנה שהוזנק מתקרב לנקודת המפגש ומתקשר עם הפקח. הודות לתדריך כללי — שניתן עוד בדרך למטרה — על מצב כוחות הקרקע, על המטרה, על פני השטח וכדומה, חוסכים עתה בזמן. זו השעה לתאם את סוגי החימוש ואת היעפים.

„סודר אחת שמונה, כאן, אקדוחן שלוש וארבע, חמש דקות ממוזרח למפגש.“

„רות, אקדוחן; אנו מוכנים. מה אתכם?“

„אנחנו זוג, פנטומים; משימה מספר שש חמש שמונה; יש לנו פצצות מואטות ונפאלם, רקטות ו-20 מ"מ. לרשותנו ארבעים וחמש דקות.“

„קיבלתי; גובה המטרה — 850 רגל; לחץ — שלוש אפס אפס שמונה; בתכנית — יעף ראשון של פצצות ונפאלם. ההמשך — לפי התפתחות הדברים; כיוון כניסה שלוש-ארבע-חמש מעלות. כוחותינו יהיו אז משמאל. נשתמש בהקפה שמאלית, אך היא לא תעבור מעל כוחותינו. אני עצמי אחוג מעל כוחותינו כדי לעזור לכם להתרחק מהם; ברור?“

„רות, אחת שמונה.“

„בסדר — הנה המצב על הקרקע...“

פקודות הקבע קובעות שמטוסי הקרב יהיו בקשר עין עם פקח-האוויר, וידעו בבירור היכן עמדות כוחותינו והיכן עמדות האויב. לאחר שנקבעו כיווני הירי וההפצצה — אין לשנותם. בכל עת שיש ספק לגבי הכיוון או המיקום נעשה יעף „על יבש“. אם המצב מאפשר זאת — על כוחות הקרקע לסמן את עמדותיהם.

„סודר אחת שמונה, קשר עין, בפניה שמאלית. נפנף כנף לזיהוי.“

„אקדוחן, כאן, אחת שמונה, גם לי קשר עין. מתחת, לשמאלי, על הגדה המערבית, עולה עשן צהוב. רואים?“

„רות, אחת שמונה, רואים.“

„אלה הם כוחותינו. אם אתם מוכנים — אני מתחיל לסמן לכם.“

„מוכנים. רואה אותך נכנס.“

„אקדוחן ארבע — הכה חזק!“

כשכל המידע שנתן להם הפקח בידם — יכולים מטוסי הקרב להתחיל לפעול. הפקח מטיל אל עמדות האויב את רקיטות הסימון שלו, וחג מעל כוחותינו. אם קלע „בול“ — נכנס מוביל מטוסי הקרב לפעולה; הפקח מאשר שהוא רואה את המוביל, ואם היעף גראה בסדר — הוא מאשר לו תקיפה.

„אני רואה את הסימון שלך בעצים, ממזרח לפלג, אחת שמונה.“

„זהו זה! התחל בפצצה מואטת אחת על הסימון שלי!“

„אקדוחן שלוש נכנס; שלוש-ארבע-חמש מעלות.“

„אקדוחן שלוש — רשאי להיכנס.“

כדי להגיע לדיוק, משחררים את החימוש שנועד לסיוע קרוב מגובה מועט. זיהוי המטרה גם הוא טוב יותר בגובה נמוך. אולם, כשהתקיפות חוזרות ובאות מאותו כיוון, במהירות קבועה ובגובה נמוך — הופכות „ציפורי המכת“ פגיעות מאוד לכל דבר המוטח בהן מן הקרקע; החל באבן שנקלעה בעוצמה רבה ועד לאש נשק אוטומטי או רימונים רקטיים. גראה לך אולי כי הוא מתפתל באויר לאחר התקיפה לשם ראווה בלבד, או שהוא מושך חדות ו„שובר“ לצד כדי להפגין את יכולתו; אולם הוא פשוט משתדל לחמוק ולא להיות מטרה קלה מדי למקלעני האויב.

* פצצות שונבן נפתח לארבע, בעת הנפילה, והשפעתו כהשפעת מצנה. — המער.

„שלוש יוצא, שמאלה.“

„רות, שלוש! מאשר, פצצה אחת, קליעה טובה. אולי מעט רחוק. ארבע“ — הטל את הנפאלם שלך 30 מטרים לפני הפגי- עה של שלוש.“

„רות, סודר אחת שמונה! האם פירושו של דבר 15 מטרים לפני הסימון הראשון שלך?“

„חירי, ארבע!“

„ארבע! נכנס.“

„ארבע! — רשאי!“

יש לציין כאן עצה חשובה לאלה שעל הקרקע: כשמתחילה „ההצגה“ — אין טוב מלהשתטח נמוך ככל האפשר, ועדיף מכל — תחת מחסה כלשהו. רסיסי פצצה נפוצה הם בגודל ניכר; ורסיס — אף שתש כוחו — עודנו מסוגל לעולל לך צרות. גורל ביש הוא להיפצע בקרב „בזכות“ אש כוחותינו, וכבוד מפוקפק.

„הסמל טרפסנסקי — התקדם שמאלה ואמור לאותם בחורים שם להשתטח. קצת מן הברזל הזה עוד מסוגל להגיע אליהם, ואיני רוצה להוביל מכאן מישהו על כפיים!“

„שתיים, כאן, סודר אחת שמונה! איך זה נראה עכשיו למטה?“

„אחת שמונה, כאן, שתיים“ — מצוין. האם יכול אתה לפעול נגד המרגמות שם למטה?“

„רות, שתיים! מיד אטיל עליהן מעט רקטות ו-20 מ״מ. הורד את החבריה שלא יודקפו. השטח פלעי וצפויים נתונים או רקטות תועות!“

מטוסי הסיוע יתנו לך את כל שיש ברשותם — כבקשתך. אולם נוכחנו לדעת ש„צ׳רלי“ מכיר את נהלי הסיוע שלנו, מונה את הפצצות ויוצא מחוריו בתום הפעולה. לכן נוצרים מטוסי הקרב מעט תחמושת בתותחיהם כדי להגן על הפקח (או חלילה לנקום דמו), כשהוא יורד בטיסה נמוכה אל המטרה כדי להעריך את הפגיעות שנפגעה.

„אקדוחנים, כאן, סודר אחת שמונה! הישארו מעל השטח עם שארית התחמושת נכונים לפעולה. אני יורד למטה לצפות ולראות.“

„סודר אחת שמונה! מעטלף שתיים! כשהעשן כאן יימסך במידה מספקת אנחנו מתכוונים לחזור עד קו העצים שמאחורי.“

„רות, שתיים! לא צריך להיות קשה לעשות זאת עכשיו. השטח נראה שקט למדי ומזג כהלכה.“

ככל שיספיק להם דלק — ימשיכו מטוסי הקרב לחוג מעל השטח עד שפקח-האוויר ידיעם את תוצאות התקיפה וישת- רם. בדרך-כלל כבר הגיע מבנה אחר, והוא חג מעל — ממתינ

להוראות. לרוב עוזב המבנה הראשון מייד כשאולל החימוש שלו. כאן אין בו תועלת לאיש, אלא-אם-כן יתודלק ויחומש מחדש.

„אקדוחנים! הראות קשה עכשיו; נודיעכם כל מה שנגלה מאוחר יותר. עכשיו מאה-מאה (מאה אחוז של התחמושת על המטרה; כיסוי של מאה אחוז מהמטרה). אין להבחין תוצאות ברורות בגלל העשן והעלמה. רב תודות!“

„רות, סודר! ארבע! — הצטרף אלי, הביתה.“

„המפקד, שני חיילים ספגו כמה פרימות ממרגמה. היתר — בסדר.“

„בסדר, סקי. ניסוג במורד הזרם אל המנחת הישן; הם שדלחים מסוקים לחלץ אותנו. סילונים אלה ודאי לא ישתחו כאן עוד זמן רב. מעניין, מה עושים חבריה אלה בזמן הפגיו הרב שיש להם?“

גם אתה, בראותך את מטוסי הסיוע שלך בעלמים באופק, עולים, ודאי, בלבך הרחורים דומים לאלה של אותו מפקד.

הבה אנסה להשלים כמה קטעים חסרים בתמונה הכללית ואספר לך כיצד קשורים ביניהם שלושת התפקידים שלנו — עליונות אווירית, סיוע-קרוב ואמנעה. סדר הקדימות בין השלושה תלוי באופי האיום מצד האויב.

ללא שליטה באוויר לא נוכל לבצע את התפקידים השונים המוטלים על חיל-האוויר. על-כן — עליונות אווירית היא התפ- קיד הראשון של כוחות אוויר. אנו משיגים אותה על-ידי תקיפת משאביו האוויריים של האויב בכל מקום שאנו יכולים למצ- אם — על הקרקע ובאוויר, בשטחנו או בשטחו. השגת עליונות באוויר מאפשרת לנו להשתמש בכוחות רבים יותר למשימות המסייעות למבצעך על הקרקע.

על הסיוע הקרוב — דיברנו לעיל. הסיוע העקיף, שאנו קוראים לו אמנעה, מונע מיריבך שעל הקרקע לתחזק את כוחותיהם שממולך. פעולות להשגת האמנעה — כאלו להשגת העליונות באוויר — נעשות, בדרך-כלל, הרחק מכאן ואינך יכול לראותן בעיניך או לשמען באוזניך. אמנעה מוצלחת משמדה בבת- אחת משאיות הטעונות פצצות מרגמה עוד לפני שיכולו אלה להיות בעיה אישית לגביך. אילו חולק אותו מטען לכוחות האויב, היינו נזקקים למאות פצצות ולגיוחות רבות להשמדתו, וזו משימה קשה בהרבה ועלולה לעלות ביוקר גם לך. אמנעה כזאת מדלדלת את עתודות האויב המגיעות לתותח, מערערת את רוחם עוד לפני שיצליחו לרכוש לעצמם מיומנות ותבונה- קרב, והיא מאלצת את האויב להפנות שיעור גדול של כוחותיו לאחזקת קוי האספקה ולשמירת עליהם.

אנו נמצאים בטווח מכשיר-הקשר שלך. בכל עת ובכל רגע עומדים אנו הכן להיענות לדרישתך-לסיוע.

ע ב ו ר !